

med højst 205 kr. for hver 25 ledige dage; for visse ikke-forsørgere er huslejhjælpens maksimum dog kun 34 kr. Endelig udbetales brændselshjælp til forsørgere med 128 kr. og til andre med 83 kr. efter 40 dages ledighed i vinterhalvåret; hjælpen udbetales kun én gang hvert år.

For en forsørger, som er berettiget til fuld huslejhjælp, og som har 2 børn, betyder forslaget en stigning i den daglige understøttelse (ekskl. brændselshjælp) fra 40,90 kr. til 50 kr. eller 22,2 pct. For en til fuld huslejhjælp berettiget ikke-forsørger med indtil 8 års medlemstid bliver der tale om en forhøjelse i det 1. år fra 26,40 kr. til 35 kr., eller 32,6 pct.

En række kasser anvender nu, hovedsagelig af økonomiske hensyn, en differentiering af understøttelsen (ud over hvad loven kræver for så vidt angår forsørgere og ikke-forsørgere) nemlig gennem forskellig understøttelse for helt- og delvisbetalende medlemmer, lavere satser for medlemmer med kort anciennitet etc. Denne differentiering kan ikke opretholdes under den foreslåede ordning, hvor dagpengene af kassen skal fastsættes ens for alle medlemmer, eller dog ens for alle medlemmer inden for hver af de under kassens område hørende faggrupper.

Dette i forbindelse med bortfaldet af de nuværende tillæg til dagpengene indebærer betydelige administrative lettelser både for kasserne og for tilsynsmyndigheden.

Ud over den begrænsning af den daglige understøttelses størrelse, der følger af, at dagpengene højst kan andrage det nævnte maksimumsbeløb, begrænses udbetalingen til det enkelte medlem derved, at der højst kan udbetales en understøttelse, som svarer til $\frac{4}{5}$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste (forslaget til § 12, stk. 5). Dette svarer til reglen i gældende lovs § 15, stk. 11, for så vidt angår forsørgere med børn. Under hensyn til, at forsørgere og ikke-forsørgere i øvrigt foreslås ligestillet, er det ikke fundet rimeligt at bibeholde den i den gældende lov fastsatte $\frac{2}{3}$ -grænse for andre forsikrede end forsørgere med børn.

Inden for de forannævnte maksimums- og minimumsbeløb kan dagpengene af den enkelte kasse principielt fastsættes efter kassens eget skøn. Det har været overvejet yderligere at begrænse dagpengene til højst at måtte andrage en vis del af lønnen i kassens faglige område. En sådan begrænsning er imidlertid fundet upåkrævet under hensyn til de allerede nævnte 2 begrænsninger. De relativt få kasser, for hvilke fastsættelse af dagpenge under maksimum kan komme på tale af lønmæssige år-

sager, må antages at ville vælge at fastsætte en lavere dagpengesats af administrative hensyn, nemlig for at forebygge, at der i et for stort antal tilfælde skal ske nedsættelse af de fastsatte dagpenge på grund af $\frac{4}{5}$ -grænsen. Hertil kommer, at en lavere dagpengesats efter forslaget kan betinge et lavere medlemsbidrag, jfr. nedenfor.

2. Medlemsbidraget.

Efter den gældende tilskudsordning, hvis principielle grundlag blev tilvejebragt ved lov nr. 46 af 27. februar 1958, ydes der hver af de anerkendte arbejdsløshedskasser refusion af en andel af de af kassen i foregående år afholdte udgifter samt et tilskud pr. medlem. Reglerne om refusion og tilskud til kasserne er således udformet, at det offentliges ydelser til kassen andrager en stigende procentdel af understøttelsesudgifterne ved stigende ledighed. Den resterende del af understøttelsesudgifterne samt udgifterne ved kassens administration dækkes ved bidrag fra medlemmerne. Særligt medlemsbidrag skal fastsættes til tilvejebringelse af reserver, hvis kassens beholdning ikke er tilstrækkelig til at sikre likviditeten, d. v. s. til afholdelse af understøttelsesudgifterne, indtil refusion og tilskud udbetales i det følgende år.

Den gældende ordning har medført, at der er betydelig variation i det medlemsbidrag, de enkelte kasser opkræver. Denne variation beror i alt væsentligt på forskelle i ledighedsforholdene kasserne imellem.

Således opkræves der i 12 kasser med et samlet medlemstal på ca. 47.000 for tiden intet medlemsbidrag til dækning af understøttelsesudgifter, men kun bidrag til administrationsudgifterne, idet disse kassers understøttelsesudgifter er så lave, at de kan dækkes gennem kassens øvrige indtægter, nemlig renteindtægter. I Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse, der har ca. 101.000 medlemmer, betales for tiden et medlemsbidrag til understøttelsesudgifter på 24 kr. årlig, og i Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse (godt 83.000 medlemmer) og De kvindelige Arbejderes Arbejdsløshedskasse (knap 40.000 medlemmer) andrager dette bidrag 26 kr. årlig.

Heroverfor står, at der i Arbejdsmændenes og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse, der har ca. 235.000 medlemmer, opkræves et årligt medlemsbidrag på 244,40 kr., og at der i 5 kasser med i alt ca. 11.000 medlemmer betales et endnu højere bidrag. Højeste bidrag, 444 kr. årlig, betales i Brolæggernes Arbejdsløshedskasse.

For at råde bod på denne ulighed foreslås det, jfr. forslaget til § 13, at medlemsbidraget skal ud-